

Rūpnīca gaida savu likteni

Līvānu biokīmiskā rūpnīca bija viena no lielākajām, latviskākajām, sakoptākajām un skaistākajām rūpnīcām pilsētā. Tikpat sakopta un glīta tās teritorija ir arī tagad. Tāpēc divains un neizprotams liekas klusums, kas valda visapkārt. Nekur neredz cilvēkus, vienīgi puķes zied uz nebēdu. Samieņņu, lauvmutiņu un asteru dobes ienācēju mēģina parliecināt, ka uzņēmums nav apklusis uz mūžīgiem laikiem, ka te vēl ir cilvēki, kuri strādā un domā par nākotni.

Par to, kāda ir situācija biokīmiskajā rūpnīcā, pastāstīja tās direktors Atis Sedvalds. Ražošanas apturēta jau 1992. gadā, kad tika зау-дēts lielais noieta tirgus austrumu pusē un te- pat Latvijā. Saražotie krājumi divu gadu laikā jau izpārdoti. Bet ražot lizīnu mazos daudz- mos ir ekonomiski neizdevīgi. Pasaules pier- dze liecina, ka strādāt ar peļņu var tad, ja gadā rūpnīca saražo vairāk nekā desmit tūkstošus tonnu lizīna. Līvānieši pat savos ziedu laikos ražoja tikai apmēram trīs tūkstošus tonnu. Taču toreiz bija pavisam citas ražošanas izmaksas, tāpēc varēja arī ko nopelnīt. Tagad kādreizējai ražošanai perspektīvas nav.

No lielā un draudzīgā kolektīva vairs palikuši tikai trīsdesmit cilvēki, kuri nodrošina rūpnīcas uzraudzību un apsargāšanu, veic pārstāvniecības uzdevumus dažādās iestādēs. Kas būs tālāk? Direktors Atis Sedvalds saka — pārprofilēšana un privatizācija. Sākumā gan būs tieši privatizācija, jo rūpnīca jau atro- das Latvijas Privatizācijas aģentūras pārvaldījumā, apstiprināti privatizācijas noteikumi. Ir jāatrod saimnieki četriem atse- višķiem objektiem: kokapstrādes un gald- niecības ceham, ražošanas ceham Nr.2, trans- porta ceham, lizīna ražošanas iekārtām un uzņēmuma līdzekļu atlikumam.

Paies tikai pāris nedēļas, un potenciālie privatizētāji kļūs par pilntiesīgiem saimnie- kiem, kuriem vajadzēs atdzīvināt nu jau biju- šās biokīmiskās rūpnīcas cehus. Direktors pa-

stāstīja, ka interesi iegūt savā īpašumā kādu no objektiem izteikuši gan vietējie ļaudis, gan arī rīdzinieki. Tieši ar viņiem saistās lielākās ce- ribas rūpnīcas darba atjaunošanai. Kādā Rīgas firma lizīnā vietā grib ražot furfurolu — ķi- misku savienojumu, ko plaši izmanto ķimis- kajā un farmaceitiskajā rūpniecībā. Šim savie- nojumam ir ļoti liels pieprasījums arī pasaules tirgū.

—Ja privatizācija noritēs tā, kā mēs esam iecerējuši, tad atdzīvosimies, — vairākkārt uz- svēra Atis Sedvalds. Arī mums radās pārlieci- ba, ka Līvānu biokīmiskajai rūpnīcai ir nākot- ne, ka mēs par to dzirdēsim un rakstīsim vēl ne vienu vien reizi. Ne velti īsiņajā štatū sarakstā ir atradusies vieta dārzniecci. Ne velti nogāzi- tēs greznojas akmeņdārzi un cirtainām gal- vām māj asteres. Cilvēki, kuri savā durvju un logu priekšā audzē puķes, netaisās atstāt šo vietu.

Attēlā: Atis Sedvalds.

Novadnieks.- 1995.-

19.2up.